

Den største misforståelsen

Følgende sitat er hentet fra en artikkel om helvete i et norsk leksikon:

«Å frelse mennesker fra de evige pinsler i helvete ble viktigere enn andre kjærlighetsgjerninger. Derfor godtok kirkefaderen Augustin ca. 410 e. Kr. at kjettere ble forfulgt med verdslige midler. Utover i middelalderen ble forkynnelsen fremmet med tvangsdåp og sverdmisjon. På midten av 1200-tallet ble det godtatt at den kirkelige inkvisisjon benyttet tortur under forhør av mistenkte kjettere, og både katolikker og protestanter godtok at hekser ble brent i tusenvis. Ingen jordiske pinsler kunne måle seg med de evige straffer i helvete – alle midler som kunne "frelse" menneskene ble godtatt.»

«Kirkens lære om evig pine for vantro ble et velegnet middel i makthavernes hender til å forfølge motstandere med den verste tortur og grusomhet under et tynt dekke av fromhet. Selv den moderne misjonsbevegelse har rettfærdiggjort sin mangel på respekt for andre kulturer og religioner ved å henvise til at bare kristendom kan fri folk fra evig pine. Da blir nesten enhver påtrengende og hensynsløs misjonsmetode unnskyldt. Hvilke psykiske lidelser som har fulgt i kjølvannet på "vekkelsespredikantene" og prester som har brukt helvetesforestillingene som omvendelsesmotiv, vil ingen kunne få pålitelig kunnskap om. Men der forestillingene om "evig pine" er sterk, blir vanlige anstendighetsnormer og dagligdags hensynsfullhet lett satt til side av religiøs fanatisme. Kristendommen, som skulle være kjærlighetens religion, har ikke minst på grunn av denne lære om "evig pine" for de vantro fått en historie som er et mareritt av grusomheter.» (Fra www.Norgeslexi.com/Pax leksikon - Les hele artikkelen på <http://www.norgeslexi.com/paxlex/alfabetet/h/h05.html>)

Kirkens lære om evig pine for vantro ble et velegnet middel i makthavernes hender til å forfølge motstandere med den verste tortur.

Hva skal kristne svare på denne anklagen? Vi har til nå sett hvordan Jesus nektet å bruke makt for å opprette sitt rike og vinne vår kjærlighet. Vi har sett hvordan det er umulig å tvinge noen til kjærlighet. Og spørsmålet melder seg nå, stort og skrikende: Hva med helvete? Er ikke trussel om pine uten ende et maktovergrep større enn noe annet?

Kristenheten er delt i synet

Det er ingen tvil om at Bibelen lærer at man kan gå evig fortapt. Men er middelalderens versjon av hvordan det skjer, identisk med Bibelens versjon? Mange kristne har begynt å tenke nytt rundt den tradisjonelle helvetes-læren. Og her er det ikke snakk om liberal-teologer som verken

tror på Gud eller evighet. Kjente respekterte troende evangelikale teologer og prester som John Stott*, Michael Green, John Wenham, Clark Pinnock, Stephen Travis, Edward Fudge og Philip Huges har stått fram og sagt at Bibelen helt klart lærer evig fortapelse, men *ikke* nødvendigvis evig pine. Det er et helvete å unnfly, og en himmel og vinne. Men helvete er å gå glipp av det evige livet og gå til grunne – dø – forlatt av den Gud man selv har valgt å leve uten.

Mange kristne har svart at her prøver man å lure seg unna en sannhet man synes er ubehagelig. Her gjelder det for de trofaste å bygge barrikader å forsvare sannheten. Få er villige til å møte det Bibelske materiale med blanke ark og studere temaet uten vekten av middelaldertradisjonen som veileder.

200 millioner kristne

Ledelsen Evangelical Alliance, et misjonsnettverk som forbinder 100 kirkesamfunn og misjonsorganisasjoner med til sammen 335 millioner medlemmer i 121 land, har imidlertid vist en imponerende trygghet i møte med denne utfordringen. I stedet for å benekte eller gå i forsvar nedsatte de en komité (Evangelical Alliance Commission of Unity and Truth Among Evangelicals - ACUTE), og utgav en bok *The Nature of Hell*, som presenterer begge synene, side ved side, slik at folk selv kan sette seg inn i saken. Det kjente kristne bladet, *Christianity Today* (10/23/2000), gav boken mye spalteplass og ros. Forfatteren av artikkelen, Robert A. Peterson, som selv har skrevet en bok for å argumentere for evig pine, kalte den "en modell på hvordan evangelikale kristne kan studere sammen konstruktivt, selv når de må bli enige om å være uenige." Han roste den kristne varme tonen i boken og kalte den for et "enestående verk for dem som raskt ønsker å sette seg inn i temaet."

Evangelical Alliance har også tatt høyde for de to synene når de i ti punkter formulerer hva en evangelikal kristen tror. Punkt fire sier: "En evangelikal kristen tror på det stedfortredende offer til den inkarnerte Guds sønn som det eneste og fullt ut tilstrekkelige grunnlaget for frelse fra skyld og fra syndens makt og fra dens evige konsekvenser".

"[Syndens] evige konsekvenser" Slik presenteres fortapelsen i dokumentet som forener medlemsorganisasjoner med til sammen 200 millioner kristne. Ingen evangelikale kristne tviler nemlig på at synden har evige

* John Stott sier i dag at han ønsker å være agnostiker når det gjelder livets utgang for de fortapte. Han mener Bibelen er uklar og åpner for begge synene.

Ledelsen i Evangelical Alliance har vist en imponerende trygghet i møte med denne utfordringen.

konsekvenser. Spørsmålet er hva disse konsekvensene er. Og her anerkjenner man at en voksende minoritet ikke ser "evig pine" i Bibelen.

Hvordan kan man være uenig?

Vi skal nedenfor se på fire ting som gjør det vanskelig for mange å tro på læren om evig pine.

- (1) Det store flertallet av bibeltekstene om fortapelsen synes å handle om utslettelse, ikke evig pine.
- (2) Ifølge det bibelske helhetlige menneskesynet er det ikke noen udødelig sjel som automatisk lever videre atskilt fra kroppen.
- (3) Jesus bar konsekvensen av synd, og han er ikke i helvete.
- (4) Læren om helvete er i strid med det gudsbildet Jesus viser oss: En Gud som elsker og gjør godt mot sine fiender og sier at vi skal gjøre det samme.

Vi skal her se kort på (2), (3) og (4) og ellers takle det bibelske materialet bak (1) og (2) grundig i vedleggene.

(2) Det bibelske helhetlige menneskesynet

Betydningen av det bibelske menneskesynet i denne debatten er helt avgjørende. Det er Paulus som kanskje klarest viser oss hva vi snakker om i det berømte kapitelet om oppstandelsen: 1 Kor 15. Her viser han at sjelen ikke kan håpe på noe evig liv uten oppstandelsen.

JESUS MÅTTE STÅ OPP FOR AT DET SKULLE VÆRE HÅP - DET VAR IKKE NOK SJELEN HANS EVT. KUNNE HA DRATT TIL HIMMELEN:

Men hvis det forkynnes at Kristus er stått opp fra de døde, hvordan kan noen blant dere si at det ikke er noen oppstandelse fra de døde? Hvis de døde ikke står opp, er heller ikke Kristus stått opp. Men er Kristus ikke stått opp, da er vårt budskap intet, og deres tro er meningsløs. Da har vi vist oss som falske vitner om Gud; for vi har vitnet mot Gud at han har oppreist Kristus, noe han altså ikke har gjort, hvis da døde ikke står opp (1 Kor 15, 12-15).

Paulus mente at håpet var ute uten en oppstandelse.

INGEN EVIGHET FOR SJELEN UTEN EN OPPSTANDELSE. OPPSTANDELSEN = HÅP OM EVIG LIV

For hvis døde ikke står opp, er jo heller ikke Kristus stått opp. Men hvis Kristus ikke er stått opp, da er deres tro uten mening, og dere er fremdeles i deres synder (1 Kor 15, 16-17).

Da er også de fortapt som er døde i troen på Kristus. Hvis vårt håp til Kristus bare gjelder for dette liv, er vi de ynkeligste av alle mennesker. Men nå er Kristus stått opp fra de døde, som førstegrøden av dem som er sovnet inn.

For di døden kom ved et menneske, er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske (1 Kor 15,18-21).

OPPSTANDELSEN SKAL SKJE EN GANG I FREMTIDEN

For likesom alle dør på grunn av Adam, skal alle få liv ved Kristus. Men hver og en i sin orden: Kristus er den første, deretter følger de som hører Kristus til, når han kommer (1 Kor 15,22-23).

VI ER DØDELIGE, MEN VI I OPPSTANDELSEN FÅ UDØDELIGHET

Se, jeg sier dere en hemmelighet: Vi skal ikke alle dø, men vi skal alle forvandles, i ett nu, på et øyeblikk, når det lyder støt i den siste basun. For basunen skal lyde, de døde skal stå opp i uforgjengelighet, og vi skal bli forvandet. For dette forgjengelige må bli kledd i uforgjengelighet, og dette dødelige må bli kledd i udødelighet. Og når det skjer, dette forgjengelige og dødelige er blitt kledd i uforgjengelighet og udødelighet, da oppfylles det som står skrevet: Døden er oppslukt, seieren vunnet. Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? (1 Kor 15,51-55)

Jostein forklarer

Det er få som har forklart denne teksten bedre enn Jostein Gaarder. Vi skal her se på to sitater. Det første er fra den kjente filosofi-romanen, *Sofies Verden*. Det andre er fra en lærebok i kristendom for den videregående skole utgitt på Gyldendal forlag.

Og nå, kjære Sofie, nå får du notere deg at det her på jødisk grunn ikke dreier seg om "sjelens udødelighet" eller noen form for "sjelevandring". Det var en gresk – og altså indoeuropeisk – tanke. Men ifølge kristendommen er det ikke noe i mennesket – for eksempel menneskets "sjel" – som er udødelig i seg selv. Kirken tror på "legemets oppstandelse og et evig liv", men det er nettopp et Guds under at vi blir reddet fra døden og "fortapelsen". det er ikke vår egen fortjeneste, og det skyldes heller ikke noen naturlig - eller medfødt - egenskap. (Jostein Gaarder: *Sofies Verden*. Aschehoug & Co, Oslo 1991 side 162.)

"Det er et sentralt moment i det kristne menneskesyn at mennesket ikke er en sammensetning av forskjellige deler – som sjel og legeme. Et slikt syn finner vi for eksempel i gresk filosofi og i indiske religioner. Bibelens syn er at mennesket er en helhet som Gud har frembrakt og gitt liv. Det er derfor ikke helt dekkende for det kristne menneskesyn å si at mennesket har en sjel. Bibelen fremholder at mennesket som en levende helhet er sjel. Men mennesket er samtidig "kjøtt". Det vil si at det er forgjengelig, at det skal dø. For det er ikke noe i mennesket – for eksempel menneskets sjel – som er udødelig i seg selv. Når kristen-

Idehistorikeren Jostein Gaarder ser klart sammenhengen (eller kanskje heller mangelen på sammenheng) mellom Bibelen, Platon og kirkens lære.

dommen forkynner håpet om frelse for mennesket, er det "det hele mennesket" som blir frelst. I trosbekjennelsen bekjenner den kristne troen på "legemets oppstandelse og et evig liv". (Hellern, Notaker, Gaarder: Kristendommen. Gyldendal Norsk Forlag 1987, side 32. Pensumbok for kristendomsundervisningen i videregående.)

Konsekvensen av dette synet er ganske dramatisk. Hvis mennesket som helhet *er* sjel, og denne sjelen er forgjengelig, vil mennesket rett og slett gå til grunne hvis ikke Gud gjør noe. Hvis noen skal pine i all evighet, må Gud først gi dem det evige livs gave. Bibelen sier ikke noe om dette. Den sier at Gud er den eneste som har udødelighet (1 Tim 6,16) og at han gir denne gaven til de som tror på Jesus: "Syndens lønn er døden, men Guds nådes gave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 6,23). I bibelstudiet vil vi studere flere tekster om dette temaet.

Hva betyr «Helvete»?

"Helvete kommer fra gammelnorsk hel-viti, som betyr "Hels straffer". Ordet er en uheldig oversettelse av det bibelske ord "Gehenna", som er navnet på en dal sør for Jerusalem. I denne dalen ble det til året 622 f.Kr. ofret til en gud kalt Molok. Både piker og gutter ble slaktet og brent til ære for denne guden. Da en konge (Josias) forbød å dyrke andre guder enn Israels Jahve, ble dalen gjort religiøst "uren". Det stod for fremtiden skrekk av stedet, og dalen ble brukt som søppelplass – et sted "ilden ikke slukker og makken ikke dør" som det heter i Bibelen. Jødene tenkte seg at Jahve ved tidenes ende ville samle alt ondt og urent i Gehenna og brenne det opp med ild, slik at verden igjen skulle bli ren og fullkommen. De fleste ord i Det Nye Testamentet om helvete forutsetter en slik tanke, men kristne tolker dem ofte som utsagn om en tidløs pine." (Fra www.norgeslexi.com / Pax leksikon - Les hele artikkelen på <http://www.norgeslexi.com/paxlex/alfabetet/h/h05.html>)

Ordet «helvete» kommer fra gammelnorsk hel-viti som betyr «Hels straffer»

(3) Jesus bar konsekvensen av synd

Det nye testamente, viser hva som skjedde med Jesus da han bar menneskehetens urettferdighet og synd. Han opplevde fortapelsen. Han opplevde at Gud hadde forlatt ham. Og han døde. Det står ingen ting om helvete, ingenting om tortur etter døden. Hvis Jesus bar konsekvensen av all synd, og konsekvensen av synd er evighet i helvete, burde da ikke Jesus vært i helvete i all evighet for vår skyld? Skal han utsette syndere for en straff han selv ikke var villig til å bære? Jesus opplevde å dø, skilt fra sin Far, og det var forferdelig både for ham og for vår himmelske Far. Men han brenner ikke i evighet i et helvete.

(4) Læren om evig pine er i strid med det gudsbildet Jesus viser oss:

Jesus forteller oss om en Gud som elsker og gjør godt mot sine fiender og sier at vi skal gjøre det samme. Jesus lærte oss at vi skal elske våre fiender, fordi det er slik Gud er. Hvordan kan han si dette med integritet og samtidig forkynne at Guds fiender skal brenne i all evighet? Hvordan skal vi "elske" våre fiender i lys av slike perspektiver.

Nei! Elsk deres fiender, gjør godt og lån bort uten å vente noe igjen. Da skal dere få stor lønn og være Den Høyestes barn. For han er god mot de utaknemlige og onde. Vær barmhjertige, slik deres Far er barmhjertig (Luk 6,35-36).

Men jeg sier dere: Elsk deres fiender og be for dem som forfølger dere, så dere kan være barn av deres Far i himmelen. For han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over dem som gjør rett og dem som gjør urett. Vær da fullkomne, slik som deres himmelske Far er fullkommen (Matt 5,44.45.48).

Men jeg sier dere: Elsk deres fiender.

Vi kan forstå at Gud i sin kjærlighet vil la dem som ikke ønsker ham, slippe å være sammen med ham i all evighet. Vi kan til og med godta at en kjærlig og rettferdig Gud straffer mennesker som har brakt sorg og lidelse og ødelagt livene til andre mennesker. Men at han skulle gi dem som ikke ønsket hans herredømme evig liv for at de skal oppleve pine og tortur i all evighet, er vanskeligere å bruke som en modell for hvordan vi skal behandle våre fiender.

Et følelsesladet leserinnlegg i avisen *Norge Idag* sa det slik:

Helvete slik det har vært forkynt, fratår Gud enhver troverdig rett til å ikke seg ordet "kjærlighet". Skulle Gud være mer brutal og umenneskelig enn det verste som er fremvist her på jorden? Skulle han være den største torturist i historien, og det på en måte hvor ingen noensinne slipper bort fra pinen? Langt ifra!

I Bibelen er det vesentlig for forfatterne å vise at Gud er rettferdig. Vi kan stole på Gud. "Rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge," synges det i Åpenbaringen. "Seieren, æren og makten tilhører vår Gud, for sanne og rettferdige er hans dommer" (Åpenbaringen 15,3 og 19,1-2). Og jeg har aldri hørt noen kunne forklare hvorfor en synder som har levd i 70-80 år skulle fortjene de frykteligste pinsler gjennom en endeløs fremtid. Denne læren er grotesk, og den er ubibelsk. Og at lærers forfattere bekler seg med hedersbetegnelsen "bibeltro" er en hån mot Guds ord. (<http://idag.no/debatt-oppdrag.php3?ID=2006>)

Gud - det minste av to onder?

"Hvis det ikke var for helvete, skulle jeg blåst en lang marsj i alt. Da ville det ikke være noen vits i å tjene Gud..." Sitatet er dessverre hentet fra virkeligheten, og er heller ikke et enkelt isolert tilfelle. Men hva er det den unge kristne sier? Er det ikke at Gud er det minste av to onder? Det verste er helvete. Det nest verste er Gud. Det beste hadde vært å være uten begge to. Spørsmålet blir da: Hvordan blir himmelen for mennesker som egentlig ikke liker Gud og det han står for?

Da NRK, vinteren 2003, på "Styrk Live" diskuterte helvete var det en av deltakerne som innvendte at debatten hadde sporet av. "Det hørtes ut som poenget med kristendommen er å slippe unna helvete." Programlederen virket forbløffet. "Hvorfor skulle jeg ellers bli kristen," spurte han, tilsynelatende oppriktig nysgjerrig.

«Hvorfor skulle jeg ellers bli kristen?»

Tanken om at livet med Gud har egenverdi, at den høyeste glede og lykke er å finne i fellesskapet med skaperen og i hans kjærlighet, og at det største onde er å gå glipp av dette, er dessverre fremmed for mange som dyrker en Gud som truer med å torturere dem om de ikke elsker ham.

Farvel til fornuften

Hvis det er sant at alle som ikke velger å elske Gud brenner i helvete for alltid, har du tatt frihet og kjærlighet ut av universet. Det er umulig å kommandere kjærlighet. Og nesten like umulig å være venner med en som truer deg med vold dersom du ikke vil være en venn. Og Gud vil ha venner, ikke tjenere.

Slutten på alle ting

Bibelen beskriver ofte Guds herlighet, og nesten alltid er ilden til stede (Noen eksempler: 2 Mos 19,18-19; Dan 7,9; Esek 1,4; Åp 4,5). Det foregår enorme energiutladninger rundt tronen. Når slutten på alle ting beskrives i Bibelen, kommer Gud selv til jorden, og igjen får vi en beskrivelse av ilden. Åpenbaringen av Guds herlighet vil bety liv og evig glede for de som har tatt imot frelsen og begynt det evige livet med Gud. Men for dem som ikke ville ha noe med Gud å gjøre, vil åpenbaringen være utholdelig og direkte dødelig. Menneskene har selv brakt dommen over seg selv. De er uforberedt til å møte en absolutt god og hellig Gud. For dem oppleves Guds kjærlige nærvær som "vrede". Ikke fordi Gud ville det slik, men fordi forskjellen på det livet de har valgt og den godheten han står for blir utholdelig uten hans tilgivelse og hans

Ånd.

Himmelen delte seg og rullet seg sammen som en bokrull, og hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sitt sted. Kongene på jorden, stormenn og hærførere, de rike og de mektige, hver trelle og hver fri mann, alle gjemte seg i huler og mellom berghamrer. Og de sa til fjellene og berghamrene: "Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. For den store dag er kommet, vredens dag, og hvem kan da bli stående?" (Åp 6, 14-17)

Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Den som tror på ham, blir ikke dømt. Den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn.

Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket høyere enn lyset, fordi deres gjerninger var onde. For den som gjør det onde, hater lyset og vil ikke komme til lyset, for at hans gjerninger ikke skal bli avslørt. Men den som følger sannheten, kommer til lyset, for at det skal bli klart at hans gjerninger er gjort i Gud" (Joh 3, 17-21).

Han var i verden, og verden er blitt til ved ham, men verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, men hans egne tok ikke imot ham. Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn – de som tror på hans navn. De er ikke født av kjøtt og blod, ikke ved menneskers vilje og ikke ved manns vilje, men av Gud (Joh 1, 10-13).

«Den som gjør det onde, hater lyset og vil ikke komme til lyset»

Selv med et slikt perspektiv vekker bibelens budskap om fortapelsen ganske mange spørsmål. I neste studiebreve vil vi se hvor alvorlig Gud faktisk tar disse spørsmålene.

Husgruppespørsmål

- 1) Har du noen gang opplevd å blitt truet på noen som helst måte ... fortell.
- 2) Hvordan føles det å bli truet eller å leve med en trussel, for eksempel trusselen om at noen skal eksplodere i sinne, eller trusselen om å bli forlatt, eller en annen trussel?
- 3) Hva er forskjellen på trussel og grensesetting?
- 4) Er fortapelsen en trussel fra Guds side eller et valg vi tar?
- 5) Hva mener du vil være det verste med å gå fortapt?
- 6) Er fortapelsen noe en kristen skal frykte?
- 7) Diskuter hvordan dere kan hjelpe hverandre til å tro Guds ord om nåden og frelsen og glede dere over dem.

Bibelstudiet - Guds venn som ikke gav opp håpet

David var en av Guds venner. Han blir kalt et mann etter Guds hjerte på tross av at han gjorde noen ganske forferdelige ting i sitt liv (1 Sam 13,14; Apg 13,22). David sluttet nemlig aldri å snakke med Gud. Han var villig til å la Gud forandre og forme hans indre liv.

«Skap et rent hjerte i meg, Gud, gi meg en ny og stø ånd!» ber han i Salme 51,12.

Men som alle Guds venner var han heller ikke redd for å være ærlig med Gud.

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Hvorfor er du så langt borte fra meg? Hvorfor hjelper du ikke når jeg klager min nød? Jeg roper om dagen, Gud – du svarer ikke, og om natten, men jeg får ikke ro (Sal 22,2-3).

Herre, refs meg ikke i din vrede, og tukt meg ikke i din harme! Vær meg nådig, Herre, for jeg er kraftløs. Leg meg, Herre, jeg er rystet i mitt indre.

Min sjel er grepet av redsel. Herre – hvor lenge? Herre, vend deg hit og fri meg ut, frels meg i din miskunn! Blant de døde er det ingen som tenker på deg. Hvem priser vel deg i dødsriket? Jeg er trett av å sukke, med tårer væter jeg mitt leie, jeg gråter hver natt, så sengen blir våt (Sal 6,2-7).

Og som alle Guds venner, var han bekymret for Guds rykte og snakket med Gud om det når han følte at Guds navn og ære stod i fare for å bli spottet.

Hvorfor er du så langt borte, Herre, hvorfor skjuler du deg i trengselstider?

De gudløse jager i sitt hovmod en stakkar, men fanges selv ved de knep de fant på. Den gudløse skryter av sin grådige lyst, den griske forbanner og ringeakter Herren. Den gudløse sier med hovmodig mine: "Han krever meg ikke til regnskap! Det er ingen Gud." Slik tenker han alltid.

Han har lykken med seg i alt han gjør; dine dommer er altfor høye for ham. Han blåser av alle sine motstandere. Han sier med seg selv: "Jeg skal ikke rokkes, og aldri skal jeg lide nød." Hans munn er full av forbannelse, full av svik og vold; han har urett og ondskap på tungen. Han ligger på lur ved gårdene og dreper i hemmelighet skyldfrie folk. Han speider etter sitt vergeløse offer; han ligger på lur som løven i krattet og vil gripe stakkaren fra sitt bakhold, fange ham og ta ham i garnet. Han dukker seg ned og krøker seg sammen, den vergeløse faller for hans overmakt.

"Gud glemmer," sier han med seg selv, "han skjuler sitt ansikt og ser aldri."

Jesus advarte om at både sjel og legeme ville bli ødelagt i helvete.

*Herre, reis deg! Gud, løft din hånd, glem ikke de hjelpeløse!
Hvorfor skal de gudløse ringeakte Gud og si med seg selv: "Du krever ikke til regnskap?" Du ser jo både møyne og sorg, du ser det alt og tar det i din hånd. Den vergeløse kan overgi seg til deg, for du er den farløses hjelper. Bryt makten til den som er gudløs og ond, krev ham til regnskap for hans ondskap, så den ikke finnes mer (Sal 10, 1-15).*

HVA SKJEDDE MED DAVID DA HAN DØDE?

Hva skjedde med Guds venn, David, da han «gikk til hvile hos sine fedre?» (1 Kong 2,10) Peter siterer David som en profet, men sier samtidig at David hviler i graven og at denne mektige Guds venn ikke er i himmelen ... ennå:

For David sier om ham [Kristus]: Jeg hadde alltid mine øyne vendt mot Herren, for han er ved min høyre side, for at jeg ikke skal vakle. Derfor gledet mitt hjerte seg, og min tunge jublet, og selv mitt legeme skal bo med håp. For du skal ikke la min sjel bli i dødsriket og ikke la din Hellige gå til grunne. Du har lært meg å kjenne livets veier, og du skal fylle meg med glede for ditt åsyn.

Brødre, la meg tale fritt og åpent til dere om vår stamfar David. Han døde og ble begravet, og den dag i dag har vi hans grav hos oss. Men han var en profet og visste at Gud med ed hadde lovt å sette en av hans etterkommere på hans trone. Derfor så han inn i fremtiden og talte om at Messias skulle oppstå. Han er det som ikke ble i dødsriket, og det er hans legeme som ikke skulle gå til grunne.

*Gud oppreiste denne Jesus, og vi er alle vitner om det.
Han ble opphøyd til Guds høyre hånd og mottok av Faderen Den Hellige Ånd som var lovt oss, og utøste den. Dette er det dere ser og hører.
For David fór ikke opp til himmelen, men han sier: Herren sa til min herre: Sett deg ved min høyre hånd (Apg 2,25-34).*

Brødre la meg tale fritt og åpent ... David fór ikke opp til himmelen.

Guds venn, David fór ikke opp til himmelen da han døde. Han hviler i graven. Men på grunn av Jesus som han profeterte om, kunne han dø med håpet om at han ikke skulle bli der.

I vedleggene får du denne gangen se flere tekster som handler om både døden, og hvordan vi som tror på Jesus skal få møte ham etter døden.